

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.37/2012/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év május hónap 30. napján** tartott tárgyalás alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A hűtlen kezelés büntette miatt **I. r. vádlott és társa** ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 2011. év szeptember hónap 14. napján kelt 5.B.21/2009/50. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés próbaidejét mindkettőjükkel szemben egyaránt 3-3 (három-három) évre **enyhíti.**

A vádlottakat mellékbüntetésül **pénzmellékbüntetésre is ítéli**, melynek összegét I. r. vádlott tekintetében 3.000.000 (hárommillió), II. r. vádlottal szemben 2.000.000 (kettőmillió) forintban állapítja meg. A pénzmellékbüntetést meg nem fizetése esetén mindkét vádlottal szemben 10.000 (tízezer) forintonként kell egy napi fogházbüntetésre átváltoztatni.

Az elsőfokú ítéletben kiadni rendelt bűnjelekkel kapcsolatban az ítélet rendelkezését akként pontosítja, hogy az **1. számú Zrt. részére csak a 2., 3., 12. és 14. tétel alatt kezelt részvénykönyvet és iratokat rendeli kiadni, míg a további bűnjeleket a 2. számú Zrt-nek adta ki a bíróság.**

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 24.998 (huszonnégyezer-kilencszázkilencvennyolc) forint bűnügyi költséget a vádlottak egyetemlegesen kötelesek megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság - a Fejér Megyei Főügyészség 2008. év december hónap 18. napján kelt B.1428/2007/13-I. számú vádirata alapján eljárva - a 2011. év szeptember hónap 14. napján kihirdetett 5.B.21/2009/50. számú ítéletében I. r. és II. r. vádlottakat társtettesként elkövetett hűtlen kezelés büntette [Btk.319. § (1) és (3) bekezdés c) pont] miatt egyaránt 2-2 év, végrehajtásában 5-5 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Rendelkezett még a lefoglalt bűnjelekről, és egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosításért: súlyosabb minősítés, jelesül a váddal egyezően különösen jelentős vagyoni hátrányt okozó hűtlen kezelés büntetének megállapításáért, erre is tekintettel végrehajtandó szabadságvesztés valamint közügyektől eltiltás kiszabásáért fellebbezett; egyben indítványozta, hogy a lefoglalt részvények ne az 1. számú Zrt., hanem a 2. számú Zrt. részére kerüljenek kiadásra.

Fellebbezéssel éltek a vádlottak és védőjük is felmentés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év február hónap 6. napján kelt BF.1049/2011/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindenben fenntartotta. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet 11. oldalának harmadik bekezdésében hivatkozott perben már jogerős határozat született; melynek adataival szükséges az elsőfokú ítélet megállapításait pontosítani.

Részletesen indokolta azon álláspontját, hogy a 2. számú Zrt.-t ténylegesen 534.859.780.- forint vagyoni hátrány érte. Ebből az összegből nem vonható le az a 159.000.000.- forint, melynek megfizetése alól a 2. számú Zrt. a részvények - vádlottak általi önkényes, jogszerű döntéssel meg nem erősített - átadásával mentesült; ez utóbbi egy esetleges beszámítás, utólagos elszámolás tárgyát képezheti.

A fellebbviteli főügyészi indítványhoz csatlakozott a 2. számú Zrt. sértett is, melynek igazgatói szerint a lefoglalt részvényeknek az 1. számú Zrt., ezen belül pedig a felügyelőbiztos részére történő kiadása téves ítéleti rendelkezés annál is inkább, mivel nevezettnek ez a megbízatása még 2011. év szeptemberében megszűnt.

I. r. és II. r. vádlottak védője a fellebbezését írásban igen részletesen megindokolta, majd azt még utóbb ki is egészítette.

Elemezte az érintett gazdasági társaságok: az 1. számú Zrt., a 2. számú Zrt., valamint a Kft. létrejöttének, gazdálkodásának, vagyoni helyzetének körülményeit; a 2007. januárjára előállt állapotokat, azok okait, a vezetői összeférhetetlenség tényeit; a 2. számú Zrt. csődközeléi helyzetét és a vádlottak által szorgalmazott integrációs rendszer elengedhetetlen szükségességét.

Hivatkozott egy másik, ugyancsak a 2. számú Zrt. és az 1. számú Zrt. folyt perben hozott részítéletre, melyben a polgári bíróság a két Zrt. között 2006. májusában létrejött 150 millió forintos kölcsönszerződés, annak augusztusi módosítása, valamint a 2007. év január hónap 31. napján megkötött peres egyezség semmisségének és érvénytelenségének megállapítására irányuló keresetet elutasította; a jogerős határozat-kiadmányt csatolta.

Részletesen észrevételezte az egyes bizonyítékok elsőbírói értékelését, és kiemelte azok közül az 1. számú tanú előadásait annak igazolására, hogy védenceit nem a vagyoni hátrány okozásának, hanem éppen az általuk irányított társaságok megmentésének a szándéka vezette; terhükre köteleességszegés nem róható.

Vitatta a szakértő részvények értékével kapcsolatos megállapításainak helyességét, s állította, hogy a 2. számú Zrt. nem veszítette el a vagyonát.

Az utóbb előterjesztett kiegészítésben arra hivatkozott, hogy a 2. számú Zrt. könyvelésében változatlanul szerepelnek az 1. számú Zrt. részvényei; e vagyonelemmel, mint befektetett pénzügyi eszközzel a sértett folyamatosan és változatlanul rendelkezik, így azokat el sem veszíthette, vagyoni hátrányt kimutatni nem lehet. Mindezek igazolására másolatban csatolta a 2. számú Zrt.-nek a 2006-2010. évekre vonatkozó beszámolóit, valamint az 1. számú Zrt. felszámolói zárómérlegét és 2010. évi mérlegét; az ezekben jelentősséggel bíró adatokat összegző táblázatokat.

Az ügyben a másodfokú felülbírálatra nyilvános ülés került kitűzésre, melyen a védő - arra az esetre, ha a vagyoni hátrány hiányára vonatkozóan írásban kifejtett álláspontja nem nyerne elfogadást - új szakértő kirendelését indítványozta.

A másodfokú bíróság ennek a védői indítványnak nem adott helyt.

Már a nyomozás során igazságügyi könyvszakértő került az ügyben bevonásra, aki utóbb az elsőfokú eljárásban többször részletesen nyilatkozott; sőt a Fejér Megyei Bíróság még kiegészítő szakvéleményt is szerzett be a szakértőtől. Amennyiben bármely, ennek során felmerült - avagy fel nem merült - kérdés további szakértői megválaszolást igényelt volna, úgy elsőként a korábban eljárt szakértő ismételt meghallgatásának van, lett volna helye; s csak ennek eredménytelensége esetén indokolt más szakértő kirendelése [Be. 111. § (1) bekezdés].

Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az új szakértő bevonását célzó védői indítványt elutasította.

Ugyanakkor maga is úgy ítélte meg, hogy a szakértő megnyilatkoztatása szükséges, ezért az ügyben tárgyalást tűzött, melyen a szakértőt meghallgatta.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítást követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az átiratában foglaltakat maradéktalanul fenntartotta, minden tekintetben az írásbeli indítványával egyezően nyilatkozott.

A 2. számú Zrt. sértett képviselője is - csatlakozva a vádhatósághoz - a korábban már kifejtetteket ismételte meg.

Hasonlóan járt el a vádlottak védője: fellebbezésének írásban már részletesen kifejtett indokaira utalt vissza.

Ennek során a hangsúlyt arra helyezte, hogy védenecsei kiutat próbáltak keresni a 2006-os helyzetből; az apport visszajuttatásával, integráció létrehozásával kapcsolatos előterjesztéseiket azonban a közgyűlés rendre nem szavazta meg. 2007. januárjára válsághelyzet állt elő: ők kényszerhelyzetben, a 2. számú Zrt. csődközeleli helyzetben volt. A vádlotti szándék nem vagyoni hátrány okozására, hanem az általuk irányított gazdálkodó szervezet vagyonának megőrzésére irányult; tettük nem büntetőjogi kategória, hiszen még polgári, gazdasági jogsértést sem valósítottak meg, legfeljebb a kockázatvállalás kategóriájába sorolható.

Végül megismételte: a 2. számú Zrt.-t hátrány nem érte, a részvények mögöttes vagyona a sértettnél maradt, ott folyamatosan használták és használják. Összességében kérte védeneci felmentését az ellenük emelt vád alól.

I. r. és II. r. vádlottak a védőjükhöz csatlakozva a korábbi előadásait ismételték meg előbb a másodfokú nyilvános ülésen, majd pedig a tárgyaláson. Állították, hogy mindent a társaság megmentése érdekében tettek; és őket igazolja, hogy mindkét Zrt. változatlan mérlegeredményekkel jelenleg is működik. Bűncselekmény hiánya okából kérték felmentésüket.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül a Be. 348. § (1) és (2) bekezdése szerint.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta; azok bármely megsértését egyébiránt senki nem is panaszolta.

A feltárt bizonyítékokat önmagukban és összességükben értékelte; a vádlotti és tanúvallomások összevetése megtörtént. Hasonlóan: a szakértő által megállapítottak éppúgy az elsőfokú ítélet részét képezik, mint az irányadó jogszabályi keret, elsősorban a Gt. vonatkozó rendelkezései.

Némi kiegészítés, pontosítás mégis szükséges az iratok tartalma és a másodfokú eljárásban lefolytatott bizonyítás alapján:

- A „csődközeli helyzet” jogi fogalmával összefüggésben, az ilyen esetben követendő magatartás kapcsán indokolt a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 245. § (1) bekezdésének c) pontjában foglaltakra hivatkozni. Eszerint az igazgatóság köteles nyolc napon belül - a felügyelőbizottság egyidejű értesítése mellett - a szükséges intézkedések megtétele céljából a közgyűlést összehívni, ha tudomására jut, hogy a részvénytársaságot fizetéseképtelenség fenyegeti, vagy fizetéseit megszüntette, illetve ha vagyona tartozásait nem fedezi. [megjegyzendő, hogy az úgynevezett régi Gt. (az 1997. évi CXIV. törvény) 243. §-a is már lényegében hasonló kötelezettséget rótt az igazgatóságra].
- Nem csupán I. r. vádlott mint igazgatósági elnök, illetve II. r. vádlott mint a gazdasági ügyekért felelős igazgató volt közös a 2. számú Zrt. és az 1. számú Zrt. vezetésében; hanem a részvényesi kör is nagyrészt azonos személyekből tevődött össze [a nyomozati iratok I. kötete 93-103. oldalának felsorolása a 2. számú Zrt. esetében, míg ugyanezen kötet 127-133. oldalának adatai az 1. számú Zrt. tekintetében. Utóbbi helyen az 1. számú Zrt. Alapszabályának III/3. pontja olvasható, mely az alapító részvényesek nevét és az általuk jegyzett - III/1. pont szerinti - névre szóló részvény számát és névértékét tartalmazza];

- Az 1. számú Zrt. Alapszabályának III/7. pontja szerint a fentebb hivatkozott III/1. pont szerinti törzsrészesvények tulajdonjogát átruházás útján csak azok a részesvényesek szerezhetik meg, akik már rendelkeznek a III/1. pont szerinti részesvényrel [nyomozati iratok I. kötet 135. oldala];
- A 2. számú Zrt. mérlegadataiban az 1. számú Zrt. részesvényeit a Számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számvtv) 27. § (1) és (2) bekezdésének megfelelően a „III. Befektetett pénzügyi eszközök” között a 19. sorban „tartós részesedés kapcsolt vállalkozásban” megnevezéssel tartották nyilván; ez a mérlegfőösszeget és az éves eredményt pozitív irányba befolyásolta, tekintettel arra, hogy a részesvények az új Gt. 177. §-a szerint - egyezően a régi Gt. 179. § (1) bekezdésében írtakkal - névértékkel rendelkező forgalomképes értékpapírok [a védő által a másodfokú eljárásban csatolt és senki által nem vitatott mérleg-adatok; az igazságügyi szakértő másodfokú tárgyalási nyilatkozata];
- A részesvények átadása után azok értékével a 2. számú Zrt. mérlegéből ezek bekerülési értéken - jelen esetben névértéken - ugyan kikerültek; ugyanakkor azonban a kölcsöntartozás illetően való kiegyenlítése folytán ezáltal a mérleg ennyiben javult is.
A részesvények bekerülési és aktuális forgalmi értéke - mely utóbbi az elsőfokú ítéleti tényállás 12. oldalának második bekezdésében helyesen írtak szerint az ügylet időpontjában a 10.000.- forint névértékkel szemben 37.417,152 forint volt - közötti különbség az, ami a 2. számú Zrt.-nél vagyoni hátránnyként jelentkezett [a szakértő másodfokú tárgyalási nyilatkozata; a 65/2004. Számviteli kérdésben megfogalmazottak];
- A két vádlott által összesen megszerzett 170 darab az 1. számú Zrt. részesvény eladása nem volt a 2. számú Zrt. érdeke; ezáltal a részesvények teljes forgalmi értéke - a hivatkozottak szerint részesvényenként 37.417,152 forint - vagyoni hátránnyként értékelendő.
Megjegyzendő, hogy az ügyletnek ez a része - a 170 részesvény vádlottak általi névértéken történő megszerzése - az 1. számú Zrt.-nek sem állt érdekében;
- Nem állapítható meg, hogy a részesvények fentiek szerinti tulajdonváltása az előző két pontban foglaltakon túlmenően okozott volna további vagyoni hátránny a 2. számú Zrt.-nek;
- A vagyoni hátrány megtérülése biztosított a részesvények lefoglalása és kiadása révén;
- Az elsőfokú ítélet 12. oldalának első bekezdésében hivatkozott per lezárult:
A Fejér Megyei Bíróság a 2011. év március hónap 21. napján kelt 14.G.40.074/2010/21. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú

bíróság a 2011. év október hónap 27. napján jogerős 13.Gf.40.297/2011/7. számú részítéletével a 2. számú Zrt. és az 1. számú Zrt. között 2006. év május hónap 28. napján létrejött kölcsönszerződés, annak 2006. év augusztus hónap 22. napi módosítása, valamint a 2007. év január 31. napján megkötött egyesség semmisségének, illetve érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet elutasította [a rendelkezésre álló ítélet-kiadmányok alapján];

- Az elsőfokú ítélet 11. oldalának harmadik bekezdésében jelzett per időközben ugyancsak lezárult.

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. év március hónap 21. napján kelt 14.G.40.105/2008/79. számú, illetve a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2011. év december hónap 16. napján jogerős 16.Gf.40.356/2011/9. számú ítéletével megállapította, hogy az 1. számú Zrt. 10/2007.(I.23.), valamint a 2. számú Zrt. 11/2007.(I.23.) és 12/2007.(I.23.) számú igazgatósági határozatai érvénytelenek, és azokat hatályon kívül helyezte. Megállapította még az ítélet, hogy az 1. számú Zrt. 2007. április 19.-i közgyűlésén meghozott 2/2007.(IV.19.), 3/2007.(IV.19.), 4/2007.(IV.19.), 5/2007.(IV.19.), 6/2007.(IV.19.) és 7/2007.(IV.19.) számú közgyűlési határozatai érvénytelenek, és azokat ugyancsak hatályon kívül helyezte [a rendelkezésre álló ítélet-kiadmányok alapján].

Az elsőfokú bíróság az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges adatokat, tényeket feltárta és értékelte, mérlegelési tevékenységéről pedig logikus érveléssel számot is adott. A másodfokú bíróság fenti kiegészítéseivel együtt a megállapított ítéleti tényállás immár helyes és teljes; egyébiránt a történések ilyen való megállapítását támadás éppúgy nem érte, mint ahogyan a vonatkozó jogszabályi háttér megjelölését és értelmezését sem kérdőjelezte meg a másodfokú eljárás egyetlen résztvevője sem.

Az ügy lényegi - és a másodfokú eljárásban is megválaszolandó - kérdése az volt, hogy az irányadó tényállás alapján vonható-e következtetés a vádlotti bűnösségre, avagy sem. Konkrétan: a vádlottakat - amint arra ők és a védelem visszatérően hivatkozott - valóban csak az általuk vezetett gazdasági társaságok megmentésének célja vezette, vagy tudták és legalábbis belenyugodtak abba, hogy az általuk választott megoldás eredményeként a 2. számú Zrt. vagyoni hátrányt szenved.

Az elsőfokú bíróság akként foglalt állást, hogy a vádlottak büntetőjogi felelőssége megállapítható a vád szerinti bűncselekményben, s álláspontját igen helyesen és részletesen ki is fejtette.

A másodfokú bíróság mindezzel egyetértve az alábbiakat emeli még ki:

A vádlottaknak az a védekezése, hogy a csődközei helyzet okán vált szükségessé 2007. januárjában az azonnali intézkedésük: a 170 darab részvény maguk számára

való megvétele, illetve a kölcsön kapcsán a peres egyezség megkötése, törést szenved.

Egyrészt: a 2006. év végi, 2007. és eleji, a vádlottak által „csődközelinek” minősített helyzet - amint arról a szakértő is beszámolt - korántsem volt újkeletűnek mondható, az már huzamosabb ideje fennállt.

Egyébiránt is: a vádlottak - ha már észleltek valamely csődközelit helyzetet - a Gt.245. § (1) bekezdés szerint kellett volna eljárniuk, ezt azonban elmulasztották.

A le nem járt kölcsönnek nyombani és teljes visszafizetése az egybehangzó terhelő bizonyítékok szerint - elsősorban a szakértő által az eljárás minden szakában megerősítetten - nem volt indokolt; különösen pedig nem az 2. számú Zrt. részvények átadásával. Ehhez társul még, hogy mindez a részvények forgalmi értékének alig több mint negyedáron való beszámításával történt, ami önmagában jelentős veszteséggént jelentkezik a 2. számú Zrt. sértett oldalán.

Végezetül a részvények saját célra eladása a 2. számú Zrt. oldaláról végképp nem indokolható semmiféle gazdasági szükségszerűséggel; a névértéken történt értékesítés egyértelműen hátrányt, vagyonvesztést eredményezett.

A vádlottaknak, mint a 2. számú Zrt. igazgatósági tagjainak a feladata a társaság érdekeinek képviselete, vagyonának megóvása lett volna; e minőségükben - függetlenül más társaságban is betöltött vezetői szerepükre, vagy saját magánérdekeikre - a 2. számú Zrt. szemszögéből kellett volna megítélniük valamely ügylet hasznos vagy hátrányos voltát.

Márpedig a fentiekből éppen az következik, hogy I. r. és II. r. vádlottak a vádbeli cselekmény során nem a 2. számú Zrt. sértett vagyoni érdekét tartották szem előtt, gazdasági kényszer nélkül kötöttek hátrányos egyezséget néhány nappal korábban pedig a megvásárolt 170 darab részvénnyel kapcsolatos részecselekmény kizárólag a saját céljait, érdeküket szolgálta.

Jelentőséggel bír még az a tény is, a vádlottak titokban, a többi részvényes kirekesztésével adták el egymásnak névértéken a 170 db részvényt; s ugyancsak névértéken kerültek azok át a korábbi kölcsön fejében az 1. számú Zrt.-hez. Márpedig a Zrt. idézett alapszabálya szerint semmi akadály nem lett volna annak, hogy azokból a többi részvényes is vásárolhasson, esetlegesen a névérték feletti áron, nagyobb bevételhez juttatva ezáltal a 2. számú Zrt.-t. Hogy mindez nem így történt, az megintcsak azt a tényt igazolja, hogy a vádlottakat a saját céljaik vezették, tekintet nélkül arra, hogy azáltal a 2. számú Zrt. károsodik.

Osztotta a másodfokú bíróság a hátrány mértékével, annak bekövetkeztével kapcsolatos elsőbírői álláspontot is.

A vádlotti cselekmény következtében a 2. számú Zrt. vagyona valóban félmilliárd forintot meghaladó értékkel csökkent, egyben viszont ugyanezen ügylet által mentesült is a 150.000.000.- forintos korábbi kölcsön terhéből. Ténylegesen ezért az elsőfokú bíróság által meghatározott összegben keletkezett vagyoni hátránya.

Ennek a hátránynak a megtérülése viszont az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben biztosított: a részvényeket lefoglalták, és azokat a bűncselekményt megelőző tulajdonosnak kell kiadni a Be. 155. § (2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú ítélet 20-22. oldalán írtakon túlmenően: a részvények átforgatásra kerültek ugyan, de az 1. számú Zrt.-ben a szavazattöbbségét a két vádlott nem érvényesíthette, közgyűlést tartani nem tudott, ezért olyan döntések sem születtek, születhettek, amelyek további vagyoni hátrányt eredményezhettek volna a 2. számú Zrt.-nél. Itt lehet utalni arra, hogy a vádlottak az 1. számú Zrt. képviselőjében megkíséreltek ugyan több közgyűlést is összehívni; azonban a nyomozati iratok I. kötetének 327. és 333. oldalán elfekvő meghívók nem tartalmazznak olyan napirendi pontokat, amelyekben hozott valamely döntés bármely közvetlen vagyonszerzést eredményezhetett volna annál a 2. számú Zrt.-nél, melynek a korábban apportba vitt vagyona immár ténylegesen is az 1. számú Zrt. tulajdonát képezte.

Megjegyzendő, hogy a vád sem tartalmaz a fentiekkel összefüggésben semminemű megállapítást, így további vagyoni hátrány okozása egyébként sem volna a vádlottak terhére róható.

Összefoglalva: a vádlottak bűnösségére helyes körben és mértékben vont következtetést az elsőfokú bíróság, és a cselekményük minősítése is törvényes.

A joghátrány nemének és mértékének meghatározása során is körültekintően járt el az elsőfokú bíróság.

Az enyhítő szakasz alkalmazására a Fővárosi Ítéltábla sem látott lehetőséget, ugyanakkor viszont a törvényi büntetési tételkeret minimumában meghatározott szabadságvesztés-tartam súlyosítása sem indokolt a megtérülés biztosítottága okán és az időmúlásra figyelemmel; ez utóbbi okból viszont a másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét mérsékelte.

Az elsőfokú bíróság - helyesen - az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogszabályokat alkalmazta.

A Btk. korábban hatályos büntetési rendszere a pénzmellékbüntetést, mint joghátrányt ismerte, a jelenlegi azonban nem. A korábbi pénzmellékbüntetésnek ugyanakkor a tartalmában azzal azonos módon immár a jelenleg hatályos Btk. 51. § (2) bekezdése szerinti pénzbüntetés felel meg; nincs tehát arról szó, hogy a kérdéses joghátrányt megszüntette volna a jogalkotó, csupán a korábbi pénzmellékbüntetés helyébe a mai pénzbüntetés lépett.

Az anyagi jogszabályok egységes alkalmazásának van helye; ezért a másodfokú bíróság az elkövetéskor hatályban volt anyagi jogi rendelkezések szerinti pénzmellékbüntetést szabott ki a vádlottakkal szemben a Btk. 64. § (1) bekezdés b) pontja alapján.

Eltérő vagyoni helyzetükre figyelemmel a pénzbüntetés mértékét I. r. vádlott esetében 3.000.000.- forintban, míg a II. r. vádlott tekintetében 2.000.000.- forintban határozta meg a Btk. 64. § (2) bekezdése szerint; annak meg nem fizetése esetére egyben rendelkezett a Btk. 65. §-nak megfelelően a szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolási részében, a 23. oldal negyedik bekezdésében akként foglalt állást, hogy a lefoglalt bűnjeleket a tulajdonosuknak

rendeli kiadni. Ehhez képest az ítélet rendelkező részének megfogalmazása nem egyértelmű, azt alappal kifogásolja a vádhatóság és a sértett.

A bűncselekmény elkövetési tárgyai - az 1. számú Zrt. részvényei - tulajdonosának a 2. számú Zrt. sértettet kell tekinteni, a bűncselekményt megelőzően azok e gazdasági társaság tulajdonát képezték.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság rögzítette, hogy az 1. számú Zrt.-nek a lefoglalt bűnjelek közül csupán az e társasághoz köthető iratokat és részvénykönyvet [Bj.104/2009. számú bűnjeljegyzék 2., 3., 12. tételszámán és 14. alszámán kezelt bűnjelek] kell kiadni; minden további bűnjelet - az elsőfokú ítéletben 1. tétel alatt jelölt iratokat; a TL.00011/2009. számon 1-10. alszámon kezelt 12.860 db részvényt; a 11. alszámon kezelt 1.381. db részvényt; a 13. alszámon kezelt 11. db részvényt; és a 15. alszámon kezelt 100 db részvényt - a 2. számú Zrt.-nek.

A másodfokú eljárásban a szakértő meghallgatásával összefüggésben felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 338. § (3) bekezdésének második mondata szerint döntött a másodfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság ítéletének fentiek szerinti megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, míg egyebekben a helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

A további fellebbezés lehetőségét a Be. 386. § (1) bekezdésében írt okok hiánya zárja ki.

Budapest, 2012. év május hónap 30. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Sebe Mária s.k.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság 2011. év szeptember hónap 14. napján kelt 5.B.21/2009/50. számú ítélete - a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.37/2012/12. számú határozatában írt változtatásokkal -I. r. és II. r. vádlottak tekintetében 2012. év május hónap 30. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év május hónap 30. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző